

I dette Fredens og Barmhjertighe-
dens Asyl — en uhyre Kube, hvor
talrige Læger — mest gamle, — de
unge skulde jo skydes, for de kunde
opnaa at komme her ind, — og smaa,
travle Sygeplejersker rastløse færd-
des for hist og lindre en Smerte, her
at lukke et Saar.

Rygten om den saarede Helt var
flet ham forud. Jernkorset og Løj-
nantsepauletterne havde forskaffet
ham et hyggeligt og venligt lille Bæ-
verelse, „Separatkabinettet“, som
det spøgis kaldtes herinde.

Sygeplejersken, der havde „Separat-
kabinettet“, hed for Resten *Irna*
Rosbach; hun var Datter af en gam-
mel, forfærdet Stabskornist, men
desuagtet usædvanlig nydelig. Hun
elskede alt, hvad der hor paa Jorden
gaar i Uniform — naturligvis kun i
Ordet, militære Forstand (civile Bu-
de fra Stormagasinerne o. lign. und-
tagne); baade Læger og Patienter
kappedes til Gengæld om at elske
hende, men altid kun *teoretisk* — hun
var som den usarlige *Venus* Kær-
lighedens Praksis havde hos hende
omsat sig i Moderfølelsen, en rørende
Omhul for de Syge, en selvfors-
værgende Hengivelse i sin Gjerning,
som udsprang af noget dybere end
blot Pligtfølelse. Hendes lyse Sind,
hendes glade Stemme, hendes friske
Smil fyldte disse Sorgens og Jamme-
rens Tempelhaler med en stille Fryd,
der bragte mere Lægedom for mange
end Karbol og Jodoform og antitoxi-
ne Injektioner.

Dagen efter Indlæggelsen skulde
Løjtnant Förster opereres, en Splint
af Granaten havde boret sig ind i
Leveren og maatte fjernes. Forløb
dette heldigt, var der en svag Mulig-
hed for, at hans Liv kunde reddes,
erklærede Lægen. Den Syge brast
ved dette Tilseem ud i en forpint
Latter, der led som en syg Hests
Vrinsken; som om det var Formaa-
let at bjerpe Livet —!

Den lille, venlige Sygeplejerske sad
ved hans Seng og talte med ham.
Pludselig fandt han paa at spørge
hende, om det var sandt, hvad han
havde hørt, at Underbevidstheden
under Narkosen ofte hidses og vir-
ker saa stærkt, at Patienten rører sit
Privatlivs mest intime, ja endog mest
alvorlige Hemmeligheder.

Lille *Irna* Rosbach saa paa den
saarede „Helt“ og smilede:

„De behøver vist ikke, Løjtnant
Förster, at bekymre Dem om Narko-
sen. En saa tøpper og modig Soldat
som De har intet at røbe og intet at
skjule. Vi beundrer Dem jo allesam-
men, fordi De er en Helt. Her inde
paa Lazarettet bliver Slagmarkens
største Helte tit saa smaa og ynke-
lige, bryder sammen, saa snart de
lugter Karbolen eller ser Pincetten!
Lægens Haand, mens de samme
Mænd ikke veg en Tomme i Blod og
Krudtskud og splintrede, afrevne
Menneskelemmer, ja, herinde har De
jo netop ogsaa vist, at De er en Helt.
Moder er i mine Tanker det skønneste
hos en Mand, ikke det kolde Mod,
men det begejstrede Mod, det, som
kæmper for Fædrelandet, for en hæl-
lig Sag — ikke Løvetammerens eller
Linedanserens, mens han svæver
oppe under Cirkusklovens Himmel,
men Soldatens det Mod elsker
jeg. Jeg er tit bevæget over, at jeg
ikke kan være med derude, at Vor-
herre tog fejl og gjorde mig til en
lille, svag Kvinde.“

„De kæmper jo dog med paa Deres
Manér saa godt som nogen af os an-
dre“, mumlede Paul Förster.

„Min Kamp er ikke altid let og
uden Smerte“

Hendes Stemme led saa bevæget.
Paul Förster saa op mod hendes Øjne.
Ja vist, hun græd virkelig
en lille, uroligt blinkende Taare, en
lille, skælende Perle, som Formid-
dagssolen muntert spillede i. Der han
saa — med Døden som Skildvagter
sit Hovedgærde — og der sad hun,
den lille, gode og rene Kvinde med
det aarvagne, medynksomme Hjør-
te, og græd over ham, over hans Læ-
delse — elskede ham for hans
„Mod“s Skyld.

Han følte det næsten som en fy-
sisk Smerte, at dette fine og sandtrud-
lige Væsen skulde elske et Bedrag
— et saa hæsligt Bedrag — at elske
en Pjalt, fordi han ser ud som en
Helt

„Vil De sige til Overlægen, lille
Irna, at jeg ikke vil bedøves i Mor-
gen til Operationen — ikke under
nogen Betingelse —“, mumlede han
trøt.

„Den Operation er det eneste, der
kan redde Deres Liv“, sagde hun
med en næsten bønlig Klang i sin
Stemme. „Jeg vil saa nødig, at De
skulde dø.“

Et Par Uger senere sad *Irna* atter
ved Paul Försters Sygeæng. Opera-
tionen var lykkedes; Lægerne var
enige om, at den Omstændighed, at
den var foregaaet uden Narkose, havde
bidraget vægtigt til dens lykkelige
Forløb, fordi Patientens Modstands-
evne derigennem var blevet holdt i
bedre Aktion.

Smerterne, der havde været meget
svære, havde kun formaet at afpre-
sser Patienten en svag Stønnen, men
intet Skrig

Han gøs ved Tanken om den Dag,
han skulde op, sætte sig til Bords og
spise. Vilde hans ubehørlige døde
Fjende igen tage Plads ved hans
Bord og drysse Rædselens Gift i
hans Maaltid?

Den første Dag, Paul satte sig ved
det lille Bord i sit Sygeverelse for
at spise, sprang han pludselig op og
tumlede tilbage mod Væggen.

Irna fandt ham liggende bevidstløs
paa Gulvet og bragte ham til Sengs.
Feberen var atter over ham, og han
fantaserede Natten igennem. *Irna*
Rosbach sad og holdt hans dirrende
Haand i sin; lige til det første Dag-
try kæmpede hun med Feberens gø-
ende Demoner. Men under Morgen-
faldet han i Sovn, saa at ogsaa hans
lille gode Engel kunde faa Lov at
søge Hvile.

Lille *Irna* Rosbach spurgte ham
en Dag, hvorfor han med sine 32 Aar
var ganske hvidhaaret. „De er den
modigste Mand, jeg nogensinde har
truffet“, sagde hun, „at underkaste
sig en Operation uden Narkose, det
gør kun en Mand som De — en Helt.
Havde vor elskede Fædreland mange
som Dem, saa“

„Det er ikke Mod, lille *Irna*, det er
Fejdhed. Hvis jeg var den Helt, De
vil gøre mig til, havde jeg jo for-
længst udryddet mit eget Liv — lige-
som jeg en Gang tog en andens.“

Han fortalte hende det ailsammen,
om den Skygge, der knugede hans
Liv, og som havde udbændt af an-
den Følelse af hans Væsen; kun Ang-
sten var blevet tilbage som Slaggerne
fra hans gamle Natur. Og der var
kun een, som kunde helbrede ham —
Døden!

„Nu ved De det, lille *Irna*. Skulde
De ikke blive den eneste, der maatte
kende den Hemmelighed, som Narko-
sen ikke fik Lov til at fravriste mig.
Nu kan De udlevere mig, naar De vil,
.... jeg er en simpel Forbryder, en
Snigmorder, og jeg ønsker i Deres
Øjne ikke at gælde for andet end det,
jeg er!“

„De, som har baaret saa meget
ondt og været stærk nok til at bære
det alene, De skulde ikke have løftet
den halve Byrde — *Medviderskabet*
— over paa mig. Hvorfor gjorde De
det? Det var Synd af Dem — imod
mig. De vidste jo ikke, om jeg var
stærk nok til at bære det. De burde
have talt, haft Mod nok til at sige.
Og naar jeg talte om Deres Mod, som
jeg beundrede og elskede Dem for,
var det netop, fordi De tav. For jeg
vidste jo det hele fra den første Nat,
da jeg vandede hos Dem, Deres
Drømme røbede Dem, men jeg tav.“

Dagen efter kom en ny Sygeplejers-
ke ind paa „Separatkabinettet“. *Irna*
Rosbach var blevet syg — overanstrengt af Nattevaagen, mente
Lægen. En akut Nervefeber havde

angrebet hende saa alvorligt at hun
maatte forlade sin Gjerning og flyttes
til det civile Hospital i Strassburgs
østlige Udkant. Paul Förster saa
hendes aldrig mere.

De sidste brune Lyde af det store
Slag var døet hen i Gaar var let
en Landsby, det glædt i Forgaars
Kirke — i Dag en Skov. Markerne
har suget og drukket det røde Men-
neskeblod. Mon de, der en Gang skal
æde Brødkornet fra disse Marker, vil
tanke paa, hvor blodigt dyrt de blev
gødet?

Mellem Vindfælder og Krat og om-
skudte Træstammer helt ude i Skov-
brynet, hvor Kampen nylig har drø-
net, der ligger to af Kampens Afald
— haardtsaarede. En mægtig Træ-
stamme, der synes at have gjort Fle-
neste som Skyttebarrikade, ligger
som en uoverskridelig Skranke imel-
lem dem.

Den ene er en fransk Zouav, den
anden Løjtnant i det bayerske Infe-
nterie — Paul Förster.

Saasnu har han blevet udkrævet
fra Lazarettet, maatte han med gen-
Morgensolen begynder at farve de-
ses hvide Ansigter med en varmere
Lød. Solen gyder endnu en Gang en
Mundfuld Liv i deres halvt slivne
Kroppe.

Zouaven ligger og gisper med aab-
en Mund som en Fisk, der er truk-
ket op paa Land.

Paul Förster vaander sig i Smerte,
mens han forsøger at rejse sig; hans
venstre Skulder er knust.

En rasende Hunger og en ganske
kvælende Tørst gør ham helt vild og
faar ham for et Øjeblik til at glemme
de frygtelige Smerte

Med sin højre Haand fik han sin
Feldflaske med Vin aabnet og sin
Brødtaske draget frem. Et Par smaa
Brød, lidt Ost og et Stykke god Pal-
se var der i den. Han lagde nu disse
Sager foran sig paa Træstammens
brede Ryg, der maatte gøre Nytte
som Spisebord.

Vilde ogsaa det forfærdelige Skyg-
gesyn jage Rædselen i ham nu, for-
bande ham dette Maaltid — sikkert
det sidste, han ned i dette Liv? Han
vovede ikke at røre Mæden, Angstens
vrimlende Møddiker begyndte alle-
de at krybe i ham

Ambulancen var intetsteds at skim-
te, rundt om laa med faa Skridts
Mellemrum døde Kroppe i Hundred-
vis, nogle med Ansigterne boret ned
i Grønsåren, andre paa Ryggen
med de aabne Øjne stirrende mod
Solen, mens Slagmarkens Ravne og
Kræger hakkede dem som Juveltyven,
der graver den ædle Perle ud af dens
Indfatning.

Denne store Kirkegaard, hvor *Do-*
den sidder skræven over en af de
styrte Stammer — mens han trækker
sin stumme Harmonika og spiller
op til Dans — den Dans, hvor Gulvet
er den bløddrunkne Jord, og hvor

Dødsrållen, Skrig og Skud og Kom-
mandobøl smelter sammen i en vild-
dig orkanagtig Symfoni, hvor den
stumme Harmonika fører an.

Skulde Paul Förster ikke paa dette
Sted faa Fred til at stille sin Hunger,
sin vanvittige Tørst? Vilde den
gamle Gøier atter sætte sig der lige
foran ham, smaskende ved sin Ku-
vert, stirrende paa ham med sine
Varulveøjne

Alt mens han pakkede sit Brød ud,
begyndte den gamle evige Rædsel at
gribe ham.

Da hører han pludselig Zouaven
der omme bag Træstammen jamre
sig og klynke:

„Aa, giv mig et Stykke af Deres
Brød — for min Kones og mine smaa
Børns Skyld — derhjemme.“

Paul Förster havde hidtil ikke tæn-
net ham; men den næsten døds-
mede Røst lød igennem ham. Og
han bad for sin Hustru og sine

Paul gjorde endnu et voldsomt Ind-
hug paa sit Forraad. Hvad var dog
dette? Havde hans Livs Forbandede
glemt at sende sin Skygge-Gesandt
til hans Tafel?

Endnu en Gang, mens Paul gjorde
Resten af sit Forraad Besked, pro-
vede han at se op fra sit Maaltid,
med sine angstfulde Øjne borede i
Zouavens, der stadig sad og lagtog
hans Bevægelser med et lyst og roligt
Smil.

Onkelen havde glemt ham, han kom
ikke mere. Paul Förster brast ud i
en skingrende Latter — et jublende
Glædeshyl, der for den stakkels
Zouav gennem Marv og Ben. Han
greb Zouavens Haand og kyssede
den atter og atter, han kastede
sig ned i det sølvvede Græs og gråd
af Lykke. Hun følte, at *Freden* var
hos ham. Skyggen var malet i Jor-
den han saa aldrig den selv-
bødne Gæst siden. Han havde sonet

Langt ude i det Fjerne lyste Solen
paa noget hvidt, det bevægede sig —
og kom nærmere. Det var Genfer-
korpsets Følk — Ambulancen — med
Sygebaarerne og det røde Kors i den
hvide Grund

Paul Förster lagde sig stille ned
ved Siden af sin Fjende og ventede....
Carl Gandrup.

„En Lagtingsopgave“.

Streymur hevur í hesum blaði
nr. 11 skrivað grein við oman-
fyri standandi vívskrift, hvári
hann rópar varský fyrri arbeiðs-
loysi í Foroyum. Harra Streymur
hevur fyrr varskývað okkara
álitismenn um, at tann sótt-
in, sum nevnist arbeiðsloysi, og
sum nerver flest all lond, nú
eisini byrjar at breiða seg her
á landi. Men higar til dags
hevur Streymur talað fyrri dey-
vum oyrum; rodd hans hevur
verið ein og neyðarróp frá eins-
amollum manni í oyðimorkini.

Hví eru vit Foroyingar so
dólskir, at vit venda tað deyya
oyra til, tá framskygdir menn
fleiri ferðir rópa, at vandi er
fyri hond.

Vit eiga at kanna eftir um tað
er rætt, sum Streymur sigur,
ella kanska hann er myrktskoð-
andi (pessimistiskur).

Tann fyrsta arbeiðsdeildin, ið
menn her á landi hyggja at, tá
teir skulu kanna eftir, um ar-
beiðsloysi er í nánd her í For-
oyum, er sjálvandi fiskiskap-
urin.

Tað er tí fiskiskapurin, ið
Streymur kannar íggjgunum.

Hann gongur út frá, at vit
hava ov mikla framleiðslu (Over
produktion) av fiski. Okkum
tørvur tessvegna at fáa ílag
handlissáttmála við tey lond
sum vit keppa frá, soleiðis at vit
kunna selja fisk fyrri vorurum
ístaðin fyrri at rinda pening.

Tilfarir samtyktir eru gjørdar
millum onnur lond.

Tað er ikki langt síðan, tað
var at lesa í blaðunum, at Ís-
lendingar og Týskarar høvdu
gjørt sáttmála um, at Íslending-
ar skuldu fáa selt fyrri 15 mill.
kr. av fiski í Týsklandi móti at
keppa fiskur vorur fyrri penin-
gin.

Í fórum døgum var býtis-
handilin tann einasti handil, ið
nýttir varð manna millum og
landana millum; men hann
varð avlostur av meira tíðar-
hóskandi handilshátti.